

GOSPODIN PREDSEDAVAJUĆI

Izgleda da je Džon Baltimor Hil toliko puta predsedavao zasedanjima raznih foruma Svetske zdravstvene organizacije da je izraz Mr. Chair, kao skraćivanje u oslovljavanju predsedavajućeg (Mr. Chairman), s vremenom postao njegov nadimak. Organizacija je krajem osamdesetih pod Hilovim rukovodstvom postala naročito aktivna u borbi protiv širenja zaraze HIV-om, pokušajima pronalaska leka i olakšavanja života zaraženima. Kada je 1994. godine otišao u penziju, gospodin Hil je osnovao međunarodnu nevladinu organizaciju „Za svet bez side”. Mnogi su ovakav angažman smatrali prirodnim nastavkom njegove humane misije, koja je i do tada znatno prevazilazila uobičajeni poslovni angažman jednog funkcionera specijalizovane agencije Ujedinjenih nacija, mada je svakako bilo i onih zburadih koji su primetili da se gro aktivnosti u borbi protiv side preselio zajedno s Gospodinom Stolicom iz Ujedinjenih nacija u nevladinu organizaciju, da je broj zaraženih u Africi najednom nadišao broj stanovnika tog kontinenta, da je sida, zajedno sa pozamašnim sredstvima koja su s raznih strana dotirana, naprosto pratila Gospodina Predsedavajućeg, da bez Gospodina Predsedavajućeg ne bi bilo ni side i tako dalje, i tako dalje. Ali mi se sigurno nećemo spuštati na nivo teorija zavere i belosvetskih ogovaranja.

Gospodina Predsedavajućeg ćemo zateći kako drži zdravicu na skromnom prijemu koji je njegova nevladinu organizacija priredila na marginama redovnog zasedanja Svetske zdravstvene organizacije. Hotelska sala krcata je diplomatama i pomoćnicima ministara zdravlja iz celog sveta. Oni koji dobro poznaju Džona Hila, oni koji se rame uz rame s njim već više od decenije bore protiv svetske pošasti, podižu sada uvis čaše napunjene penušavim vinom. Mlade diplomate ih razdragano slede, opijene trenutkom. Govornik silazi s podijuma, dok ga nečija šaka tapše po ramenu. Obrazi su mu s godinama postali rumeniji, stomak veći. Čini se da mu je i kosa postala ređa i nekako tanja, ali nećemo se na ovom mestu preterano upuštati u opise fizičke prolaznosti. Pratimo korake Gospodina Predsedavajućeg koji polako prilazi kraju sale, gde se nalaze suknje učesnica zasedanja iz istočne Evrope. Mlade su i nasmejane. Kad im priđe, one se s poštovanjem rastvore da bi mu ustupile mesto, ali on se skromno namešta kraj zida, kao da ne želi da ih svojim prisustvom nimalo poremeti. Neko vreme razgovaraju o evaluaciji zaključaka zasedanja i čini se da važnost stavova mladih koleginica raste i dobija pravi smisao tek u ovom opuštenom razgovoru sa Gospodinom Predsedavajućim.

Dok privlači tanke okvire naočara bliže obrvama, on se, međutim, polako isključuje iz razgovora. Okruglasta, fino modelirana pozadina crnokose koleginice kao da se namestila njegovoj šaci. On je zagleda nekoliko trenutaka, kako bi mu se bolje urezala u pamćenje. Rekao bi da je poreklom iz Ukrajine ili Moldavije, sudeći po toj obloj krhkosti kukova koji su ga bolno zarajcali. A onda, praveći se da je razumeo šta su ostale prethod-

no rekle, pridružio se njihovim kurtoaznim osmesima, prišao nonšalantno ramenom do tela odabrane devojke i pažljivo, da niko ne primeti, ugrabio svojom krupnom šakom donji deo njenih pitomih guzova. Podigao ih je malo uvis i u stranu, raširenih prstiju poput kandži što grabe plen. Vraćajući šaku nazad, blago ju je pomilovao duž kičme, a onda je podigao čašu, nasmešio se i uz uobičajeno *See you later!* mirno krenuo dalje niz salu.

Veče je uspelo. Retko kada je dopuštao sebi da tokom iste večeri opipa više od jedne koleginice.

Počeo je to da radi još kada se nalazio na čelu Svetske organizacije. Ideja se javila najpre kao neko nejasno i čežnjivo sećanje na dane puberteta. Teško da bi želeo da se priseti onog straha koji je proživeo kada se prvi put osmelio da neverovatnu zamisao sprovede u delo. Prošlo je bez incidenta. Drugi put je malo popio, pa je išlo lakše. Približavanje ramenom, širom rašireni prsti, sletanje, grabljenje, čvrst i topao pritisak njegove autoritativne, kvaziočinske šake, popuštanje stiska. Žmarci.

Žene u takvim situacijama sigurno neće vrištati. Iskustvo je to pokazalo. A zavisilo je mnogo i od izbora. U to vreme, stručni seminari i konferencije bili su preplavljeni mladim koleginicama iz istočne Evrope, koje su posle pada Berlinskog zida odjednom počele da u svemu prate ponašanje i manire zapadnih diplomata, da onako zbunjene vrcakaju na tankim štiklicama, pa čak i diskutuju na svom lošem engleskom. Zar bi neka od njih mogla i da pomisli da vrisne i napravi incident na diplomatskom prijemu, dok se na njeno bedro diskretno spušta autoritet Gospodina Predsedavajućeg poput strašnog sunca slave? Nezamislivo.

Bilo je, naravno, i nekoliko izuzetaka, ali bez štetnih posledica. Jednom je prigrabio rastresite guzove koleginice iz Hrvatske. Još se seća njenih pocrvenelih obraza, kada se nagnula ka njegovom uhu i prošaputala: „Sledite me, molim.” Krenuo je za njenim vrcavim kukovima, ne bez izvesnog iznenađenja. Predsedavajući nikada nije išao dalje od već opisanog ručnog rada. Ali sada je baš želeo da vidi šta će se dalje dogoditi. Kad je koleginica zašla za ugao garderobe, naglo se okrenula i zviznula mu brz šamarčić. Žvic! „No, Mr. Chair, to ste i zaslužili!”, rekla je i izgubila se u masi. Gospodin Predsedavajući je ostao zaklonjen zidom garderobe još neko vreme, držeći se za obraz poput razmaženog deteta, ali i smejući se od sveg srca. Njena reakcija mu je izgledala šašavo, potpuno šašavo. Od tada više nije pipao Hrvatice.

Gospodin Predsedavajući procenjuje da je poslednjih godina posegnuo za bogatstvom debelog mesa oko šezdeset pet mladih žena. Toliko je otprilike bilo i prijema. Kada bi se malo bolje zamislio, skoro da je bio u stanju da se priseti svih dezena njihovih haljina, oblika bokova ili rasporeda njihovog masnog tkiva zahvaćenog u šaku. Ponekad je žalio što njegova velika šaka nije još veća.

Uspomene na ove prolazne avanture ispunjavale su ga nekim finim mirom, tako neophodnim njegovim penzionerskim danima. Nikada nije zažalio što sa devojkama nije doživeo nešto više, to jednostavno nije bilo za njega, za njegove godine i mogućnosti. Samo taj čarobni trenutak besramnog posedovanja; ta kolekcionarska strast.

Dok konobari raznose kolače i prikupljaju prazne čaše, prijem se polako privodi kraju, a poslednji razgovori kao da dobijaju na žustrini. Ali mi sada moramo napolje, da ispratimo gospodina Hila, koji po običaju uvek odlazi među prvima. Vozač će ga i večeras dovesti do njegovog apartmana, na Gornjoj istočnoj strani Menhetna. Zadovoljno zviždućući, Gospodin Predsedavajući će se pažljivo ušunjati u stan, da ne probudi suprugu, debelu Martu, koja u spavaćoj sobi već hrče, zavaljena na leđa. Možda jedino da bi zadovoljio našu znatiželju, Predsedavajući će tiho odškrinuti vrata i baciti pogled na obrise njenog opuštenog tela. Otići će potom u kupatilo, pa će se, umesto u spavaću sobu, smestiti na kauč u salonu. Neko vreme će još razmišljati o večerašnjem kontaktu, s prijatnom uzdrhtalošću, a potom uroniti u zasluženi san. Ujutro će reći Marti da nije želeo da je ulaskom u sobu poremeti i razbudi. I dobra Marta će mu kao i uvek poverovati.